

Arrest

nr. 135 710 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse vrouw van Koerdische origine en verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag te zijn geboren in de provincie Ninewa, Centraal-Irak. Uw vader zou een strenge praktiserende moslim zijn. U mocht van uw vader niet alleen naar buiten en moest altijd gesluierd rondlopen. In de zomer van 2006 zou u een stiekeme relatie zijn begonnen met Mustafa Achmed. Mustafa overleed in 2010 bij een ongeval. Na zijn dood vernam u dat u zou worden uitgehuwelijkt aan uw neef. Uw oom kwam op 5 juni 2010 het huwelijk officieel bij u thuis aanvragen. Het huwelijk werd gepland op 15 juni 2010. Omdat u schrik had dat uw neef zou ontdekken dat u geen maagd meer was,

besloot u Irak te verlaten. U vreest dat uw familie u zou vermoorden als ze erachter kwamen dat u geen maagd meer was omdat u op die manier de familie eer zou hebben geschonden. Daarom zou u op 14 juni 2010 Irak hebben verlaten. U zou illegaal naar België zijn gereisd waar u op 30 juni 2010 aankwam en op 1 juli 2010 asiel aanvraagde. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

Uw eerste asielaanvraag werd op 3 maart 2011 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat noch aan uw asielrelaas noch aan uw beweerdde herkomst uit Centraal-Irak geloof kon worden gehecht. Het CGVS oordeelde bovendien dat er voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief bestond in de stad Dohuk (Noord-Irak) op basis van uw grote vertrouwdschap met deze stad en uw familiale netwerk aldaar. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar op 12 juli 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Op 2 oktober 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U gaf toe te hebben gelogen tijdens uw vorige asielaanvraag. Daarnaast verklaarde u dat u in Irak geen problemen had en dat u enkel naar België kwam om te huwen met uw echtgenoot, Kader Sadaq Abdulla (CGVS 99/14296; O.V. 4.807.752). U zou op 2 april 2014 officieel zijn gehuwd in Leuven en verklaart ook een zoon te hebben hier in België. Ter staving van uw identiteit legde u kopieën van een geldig Iraaks paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer. Op basis van de gegevens in uw paspoort werd uw achternaam aangepast van "Hassan" naar "Sadeeq" en uw geboorteplaats van "Faïda" naar "Dohuk". U verklaarde sinds 2003 tot uw vertrek uit Irak in het district Faïda van de provincie Dohuk te hebben verbleven. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak de algemene veiligheidssituatie en de aanwezigheid van Daesh (Islamitische Staat).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de asielmotieven die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u aangehaalde problemen ongeloofwaardig werden bevonden. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag bevestigde u dat de initiële beslissing van het CGVS correct was, aangezien u toegaf bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 2).

U bracht ook geen enkel ander element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aan dat de kans aanzienlijk zou kunnen vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag immers dat u geen problemen had in Irak en dat u enkel naar België kwam om hier te kunnen trouwen (Verklaring Meervoudige Aanvraag, p. 2). U brengt met andere woorden geen enkel nieuw element aan dat zou kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het

geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uw algemene bewering dat Islamitische Staat actief is in Irak en dat zij mensen doden en vrouwen ontvoeren (Verklaring Meervoudige Aanvraag 10/15852Z, p. 2) kan bovenstaande conclusie niet weerleggen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2 en 62 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij haar aanvullende nota legt verzoekster ter terechtzitting het UNHCR rapport van oktober 2014 neer.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 november 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas en afkomst uit Centraal-Irak. Er werd tevens geoordeeld dat verzoekster zeer sterke banden heeft met Noord-Irak gelet op haar verklaringen desbetreffend. Bij arrest nr. 64 637 van 12 juli 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk. In haar

verzoekschrift brengt verzoekster geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Verzoekster betwist de motivering waarin wordt gesteld dat verzoekster in het kader van haar tweede en huidige asielaanvraag bevestigde dat de initiële beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct is, aangezien zij toegaf bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat zij geen enkel nieuw element aanbrengt dat zou kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet niet. Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift de motivering met betrekking tot de beoordeling of verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betwist. Verzoekster geeft aan dat zij tijdens haar verklaring heeft verwezen naar de gewelddadige activiteiten van IS in Irak waarvan ook burgers het slachtoffer worden. Ook geeft zij aan dat de informatie van CEDOCA achterhaald is. Verzoekster verwijst naar de geüpdate informatie die zij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat er ook in de noordelijke provincies voor burgers een reëel risico bestaat burgerslachtoffer te worden. Verzoekster voert ook aan dat indien zij wordt teruggestuurd artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Gelet op verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag, waarbij zij niet kon aannemelijk maken van Centraal-Irak afkomstig te zijn gezien haar onwetendheid desbetreffend, waarbij zij aangaf dat haar familie in Noord-Irak woont en waarbij zij blij gaf van een bepaalde kennis van Noord-Irak en gelet op het feit dat zij verklaarde dat haar ouders en zijzelf van Koerdische afkomst zijn en dat zij een tolk Badini heeft gevraagd (stuk 8 en stuk 6) moet redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster afkomstig is uit Noord-Irak.

De Raad stelt vast dat uit de recentste informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus, De veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 30 juni 2014) blijkt dat er in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De veiligheidssituatie in de drie Noord-Iraakse provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah is significant stabiel dan deze in Centraal-Irak, en afgezien van één in september 2013, vonden er geen grootschalige terreuraanslagen plaats. Hieruit blijkt tevens dat de aanslag de veiligheidsdienst Asayish in Erbil als doelwit had en dat er geen burgers om het leven kwamen.

Ook uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Irak – De impact van het IS offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak van 27 augustus 2014), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, maar dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal centraal Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Ook blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Ook uit deze zeer recente informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 voert is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies en heeft geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De gebieden waar er strijd wordt geleverd betreffen de zogenaamde betwiste gebieden die niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, zijnde de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya, behoren. Er vinden nog wel kleinschalige aanslagen plaats, maar deze hebben over het algemeen geen burgers als doelwit.

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in de drie Noord-Iraakse provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Waar verzoekster stelt dat de voormelde informatie achterhaald zou zijn en hiervoor verwijst naar de door haar bijgebrachte persartikelen, dient te worden opgemerkt dat de door verzoekster aangehaalde en aangebrachte artikelen, niet aantonen dat er in de drie Noord-Iraakse provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah actueel een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze artikelen kunnen dan ook de voormelde specifieke informatie niet ondergraven.

Uit de rapporten (COI Focus Irak. Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer van 11 juni 2014 en COI Focus Irak, Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Noord-Irak van 6 december 2013), toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat er geen problemen zijn inzake de toegankelijkheid en de vestiging in de voormelde regio.

Voor zover verzoekster nog zou verwijzen naar het artikel omtrent IS die de slavernij van jezidivrouwen toegeeft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt zelf een jezidi te zijn. Zij geeft aan van Koerdische afkomst te zijn en te geloven in de islam en stelt een soenniet te zijn (stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 6 en 8). Haar argumentatie is derhalve niet dienstig.

De Raad wijst er voorts op dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd wanneer de Raad gevat is in het kader van zijn bevoegdheid bepaald in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad doet in dat geval immers uitsluitend uitspraak over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen.

Uit het geheel waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar Irak.

Gelet op wat voorafgaat zijn er geen nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF